

ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑ
ΠΑΤΡΙΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ
ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΩΝ ΕΝΙΣΤΑΜΕΝΩΝ

Άριθ. Πρωτ. 626

Όσιώτατον
π. Σπυρίδωνα Ίερομόναχον
Ίερὸν Ἡσυχαστήριον
Άγίου Σπυρίδωνος
Ίερὰν Σκήτην Άγίου Βασιλείου
εἰς Ἅγιον Ὀρος

Ἐν Φυλῇ Ἀττικῆς
τῇ 16ῃ Μαρτίου 2012 εκ.ήμ.
Πέμπτη Ἐ΄ Νηστειῶν, Μ. Κανόνος
Άγίου Μάρτυρος Σαβίνου

Όσιώτατε Γέροντα π. Σπυρίδων
Όσιώτατοι Γέροντες καὶ Πατέρες:

Ἀσπαζόμεθα Ὑμᾶς ἐν φιλήματι ἀγίῳ Ἀγάπης, Εἰρήνης καὶ Ἐνότητος ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ, εὐχόμενοι ταπεινῶς, ὅπως ἡ Ὑπερευλογημένη Θεοτόκος ἐνισχύη, ὀδηγῆ καὶ προστατεύῃ Ὑμᾶς εἰς τοὺς κόπους τῆς ἀσκήσεως, πνευματικούς καὶ σωματικούς.

Εὐχαρίστως ἐπικοινωνοῦμεν μεθ' Ὑμῶν διὰ τὸ ὄντως ἐλπιδοφόρον μήνυμα τῆς ἐνότητος, τὸ περιεχόμενον εἰς τὴν ἀπὸ 23.12.2011 ἐκ.ήμ. τιμίαν Ὑμῶν Ἐπιστολὴν-Ἐκκλησίαν, τὴν ἀπευθυνομένην «τοῖς ἀντιδιατιθεμένοις τῇ παναιρέσει τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καὶ ἐνισταμένοις πατροπαραδότως ἀπὸ τοῦ 1924 τῇ ἡμερολογιακῇ καινοτομίᾳ».

Ἐν πρώτοις, σπεύδομεν νὰ ζητήσωμεν εἰλικρινῶς συγγνώμην διὰ τὴν καθυστέρησιν τῆς ἀπαντήσεώς μας, ὀφειλομένην ὄχι βεβαίως εἰς ἀμέλειαν, ἀλλ' εἰς τὸν φόρτον τῶν ποιμαντικῶν μας ὑποχρεώσεων, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ ὅτι ἔδει ἡ τιμία Ὑμῶν Ἐπιστολὴ-Ἐκκλησίαις νὰ τεθῆ ὑπὸ τὴν κρίσιν τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱερᾶς Συνόδου, πρὸς συζήτησιν καὶ ἀπόφασιν.

Ἐν συνεχείᾳ δέ, ὀφείλομεν νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι εἴσθε ἀξιέπαινοι καὶ μακάριοι, Ἀδελφοὶ καὶ Πατέρες, διότι ὄχι μόνον ἀπασχολεῖ Ὑμᾶς ἡ ποθητὴ ἀπὸ ὅλους ἔνωσις τῶν ἀντιδιατιθεμένων τῇ αἵρέσει τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ἀλλὰ καὶ ἐνεργεῖτε ὡς εἰρηνοποιοί, οὕτω δὲ οἱ ὀσιακοὶ Ὑμῶν πόδες καθίστανται ἔτι ὠραιότεροι, εὐαγγελιζομένων Ὑμῶν εἰρήνην καὶ καταλλαγὴν.

* * *

Καὶ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἀποσιωπηθῆ, ὅτι ἡ Ὑμετέρα Ἐπιστολὴ-Ἐκκλησίαις μᾶς προεκάλεσεν ὄχι μικρὰν ἐκπληξιν, καθ' ὅσον ἀνέκαθεν, ἰδίως ὅμως κατὰ τοὺς τελευταίους μῆνας τοῦ παρελθόντος σωτηρίου ἔτους 2011, ἡ καλὴ ἀνησυχία ἐπὶ τοῦ σοβαρωτάτου τούτου θέματος, τῆς ἐνώσεως δηλαδὴ τῶν ἐνισταμένων πατροπαραδότως κατὰ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ηἰξάνετο συνεχῶς.

Πεποίθησίς μας ἦτο πάντοτε, ὅτι «ἡ πολυδιάσπασις ἐντὸς τοῦ Πατρίου πρέπει νὰ μᾶς ἀπασχολῆ καὶ δὲν δυνάμεθα νὰ ἀντιπαρερχόμεθα αὐτὴν εὐκόλως», ὁ δὲ «ἐφησυχασμὸς εἶναι πλέον τὸ ἀποκορύφωμα τῆς ἀνευθυνότητος ἔναντι Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων».

Ἡ θεώρησις μάλιστα τοῦ ζητήματος τῆς ἐν λόγῳ πολυποθῆτου ἐνώσεως μέσῳ καὶ τῆς πολυμόρφου Κοινωνικῆς Κρίσεως, τὴν ὁποίαν βιώνει ἐντόνως ἡ Πατρίδα μας, αὐξάνει ὁλονὲν καὶ περισσότερο τὴν καλὴν ἀνησυχίαν περὶ τῆς καταλλαγῆς τῶν διίσταμένων.

Διότι, ἐλπίζομεν ὅτι θὰ συμφωνῆτε καὶ Ὑμεῖς, σεβαστοὶ Πατέρες, εἶναι ἀδιανόητον νὰ ἀντιμετωπίζεται ἡ παροῦσα καὶ παρατεινομένη Κοινωνικὴ Κρίσις μετ' Ἀλληλεγγύην, Συνεργασίαν καὶ Ἀποτελεσματικότητα ἀπὸ ὁμάδες καὶ δίκτυα ὑγιоῦς δράσεως, παρεμβάσεων καὶ πρωτοβουλιῶν, ἐνῶ οἱ Ὁρθόδοξοι τοῦ Πατρῖου νὰ παραμένουν ἢ ἐπαναπαύονται περιχαρακωμένοι εἰς παγιωμένας προκαταλήψεις, χωρὶς εὐαισθησίαν καὶ δημιουργικότητα, χωρὶς ἐνίοτε σοβαρότητα, θεωροῦντες μάλιστα τὴν ἄγνοιαν, τὴν ἀνευθυνότητα, τὴν ἀσυνέπειαν καὶ τὴν ἀδιαλλαξίαν ὡς πλεονεκτήματα!...

* * *

Δυστυχῶς δὲ καὶ ὄχι μόνον μέχρι τούτου, ἀλλὰ καὶ τὰς ἀνιδιοτελεῖς ἐνωτικὰς προσπαθείας ὑπονομεύοντές τινες, μετ' ἄλλο μάλιστα ἤκιστα εὐαγγελικόν, ἀποδεικνύουν ὅτι δὲν ἐμφοροῦνται ὑπὸ τῆς «ἄνωθεν σοφίας», ἡ ὁποία «πρῶτον μὲν ἀγνή ἐστίν, ἔπειτα εἰρηνικὴ, ἐπιεικὴς, εὐπειθής, μεστὴ ἐλέους καὶ καρπῶν ἀγαθῶν, ἀδιάκριτος καὶ ἀνυπόκριτος» (Ἰακ. γ' 17-18).

Περαιτέρω δέ, καθίστανται καὶ ἀντι-πατερικοί, μὴ λαμβάνοντες ὑπ' ὄψιν τὴν προτροπὴν τοῦ Μεγάλου Βασιλείου πρὸς τὸν Σεβαστείας Εὐστάθιον (Ἐπιστ. ΡΙΘ'):

«Παρακαλῶ, νὰ κάμη ἡ εὐσπλαγχνία σου ὅτι εἶναι δυνατόν... Νὰ προσπαθῆς μετ' ἀγάπην σου μᾶλλον νὰ συνενώσης τὰ διίστάμενα μέρη καὶ ὄχι νὰ ἐπιτείνῃς τὴν διάστασιν ἐκείνων ποὺ ὁδηγοῦνται εἰς σχίσμα» [«κατασφίγγειν μᾶλλον τὰ διίστάμενα ἢ τοῖς πρὸς διάστασιν ὠρμημένοις συνεπιτείνειν τὸν χωρισμόν»].

* * *

Τελικῶς, ἡ πολυετὴς ὀδυνηρὰ πείρα μᾶς ἔχει ἀποδείξει, ὅτι τραγικώτερα καὶ τῆς πολυδιασπάσεως ἐντὸς τοῦ Πατρῖου Ἡμερολογίου ἐν Ἑλλάδι εἶναι ἡ δημιουργία καὶ παγίωσις ἐνὸς ἠθους αὐτοδικαιωτισμοῦ καὶ ἀπομονωτισμοῦ, ἐντὸς ἐνὸς κλίματος νοσηρᾶς ἐσωστρεφείας καὶ ἀνταγωνισμοῦ, ὥστε νὰ ἀναστέλλεται συνεχῶς ἡ διάθεσις νὰ περάσωμεν ἀπὸ τὸ ἐγὼ εἰς τὸ ἐμεῖς.

Ἐπομένως, μία πρώτη ἰδέα-πρότασις ἐκ μέρους μας, ἡ ὁποία ἔχει μάλιστα ἐκφρασθῆ δημοσίως ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου μας (Ὀκτ. 2010), εἶναι νὰ ἀναγνωρίσωμεν ἕκαστος τὰς δυνατότητας καὶ τὰ χαρίσματα τοῦ ἄλλου· νὰ κινηθῶμεν εἰς μίαν ὑπέρβασιν τοῦ συλλογικοῦ ἐγωῖσμοῦ· νὰ αὐξήσωμεν τὴν εὐαισθησίαν καὶ τὴν ἀνησυχίαν μας διὰ ἐνότητα ἐν Χριστῷ ἔναντι τῶν προκλήσεων, τὰς ὁποίας θέτει συνεχῶς ἡ πολυμερὴς Οἰκουμενικὴ Κίνησις· νὰ γίνωμεν ἐπὶ τέλους πρόθυμοι διὰ θυσίας, συνεργασίαν καὶ κοινὴν δρᾶσιν, παρὰ τὰς διαφορὰς εἰς τὴν ἐκκλησιολογικὴν αὐτοσυνειδησίαν καὶ πρὸς ὑπέρβασιν σὺν τῷ χρόνῳ αὐτῶν, θεῖα βοήθεια.

Ἡ προσπάθεια αὐτῆ, ἐν προσευχῇ, μετάνοιᾳ καὶ ἀγάπῃ, θὰ μᾶς βοηθήσῃ, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, νὰ ἐντοπίσωμεν ἀπαθῶς πλέον καὶ ψυχραίμως ποῖα ἀκριβῶς καὶ πραγματικῶς τὰ διαιροῦντα καὶ τί δέον γενέσθαι πρὸς πλήρη ἔνωσιν καὶ ὁμόνοιαν τῶν τοῦ Πατρῖου Ὁρθοδόξων Ἀντι-οικουμενιστῶν.

Ἄν ἐγνοοῦμεν βεβαίως τὴν πηγὴν τῶν διαφωνιῶν καὶ διασπάσεων· ἀλλὰ, πρέπει νὰ ὁμολογηθῆ, ὅτι μέχρι τοῦδε δὲν ὑπῆρξεν ἀνύστακτος ἢ φροντὶς προσεγγίσεως καὶ ἀνιδιοτελεῖς τὸ ἐνδιαφέρον πρὸς βαθυτέραν ἀντίληψιν τῆς ἐκκλησιολογικῆς στάσεως τῶν ἄλλων, ἀλλ' οὔτε καὶ ἡ φιλάνθρωπος ὑπομονὴ καὶ κατανόησις ἔναντι αὐτῆς τῆς ἑτερότητας, μετ' ἀποτέλεσμα νὰ διευρύνεται τὸ χάσμα καὶ νὰ διαιωνίζονται προκαταλήψεις παιδαριώδεις, ἀνόητοι καὶ ἀφιλάδελφοι, ἐνίοτε δὲ καὶ δαιμονικά.

* * *

Ἄλλ' οἱ καιροὶ οὐ μενετοί!... Ἄς ἀφιερῶσωμεν χρόνον, κόπον, ἐνδιαφέρον καὶ προσευχὴν... Καὶ ταῦτα πάντα ἀνεξαρτήτως ἀποτελέσματος, διότι ὁ χρόνος τῆς ἀγάπης πρὸς ἐνότητα εἶναι ὁ χρόνος τοῦ Κυρίου μας καὶ εἶναι βέβαιον ὅτι αὐτὸς ὁ χρόνος θὰ εὐλογηθῆ πλουσίως μετ' ἀποτελέσματα ἀπρόοπτα καὶ θαυμαστά.

«Καὶ εἴ τι ἐτέρως φρονοῦμεν, καὶ τοῦτο ὁ Θεὸς ἡμῖν ἀποκαλύψει· πλὴν εἰς ὃ ἐφθάσαμεν, τῷ αὐτῷ στοιχεῖν κανόνι, τὸ αὐτὸ φρονεῖν» (πρβλ. Φιλιπ. γ' 15-16).

Καὶ ἐὰν ἔχωμεν κανὲν διαφορετικὸν φρόνημα, δὲν ἀνησυχοῦμεν, διότι καὶ αὐτὸ θὰ μᾶς τὸ φανερώσῃ ὁ Θεός... Πλήν, ἅς μὴ μένωμεν ξένοιαστοι, προσέχοντες νὰ ἀκολουθῶμεν ὅλοι τὸν αὐτὸν κανόνα «πολιτείας»-συμπεριφορᾶς καὶ νὰ ἔχωμεν τὸ αὐτὸ φρόνημα τῆς ἀληθείας.

Ἐν τῇ ἐλπίδι τῶν γονίμων προτάσεων Ἑμῶν, ὡς καὶ τῶν ὀσιακῶν προσευχῶν Ἑμῶν, διὰ νὰ ἀξιωθῶμεν προσκυνῆσαι τὰ Ἅγια Πάθη καὶ τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν ἐν ψυχῇ συντετριμμένη, ἀσπαζόμεθα καὶ πάλιν Ἑμᾶς ἐν φιλήματι Ἁγίῳ, διατελοῦντες

Ὁ Ἀναπληρωτὴς Πρόεδρος

Ὁ Γραμματεὺς

† Ὁ Ἐπίσκοπος Ὁρεῶν Κυπριανὸς

† Ὁ Ἐπίσκοπος Γαρδικίου Κλήμης